

[Arbejds- og Socialministeren.]

dre Arbejdskortet forevises. Man skulde herved, for saa vidt Arbejdsgiver og Arbejder opfylder deres Pligt med Hensyn til at afkræve og aflevere Arbejdskortet, opnaa en næsten fuldstændig Sikkerhed mod, at der udbetales Understøttelse til Personer i Arbejde.

Fra mange Sider hævdes det imidlertid nu, at denne Ordning ikke har svaret til Forventningerne. Det er navnlig blevet fremhævet, at den opnaaede Kontrol ikke staar i rimeligt Forhold til det store administrative Apparat, der er forbundet med Ordningen, samt at Betydningen af Ordningen i mange Tilfælde er illusorisk paa Grund af Vanskelighederne ved dens Overholdelse navnlig i løse Arbejdsforhold.

Jeg lod derfor i Vinter nedsætte et Embedsmandsudvalg til at gennemgaa de gældende Kontrolregler og at overveje Spørgsmaalet om en Ophævelse af Arbejdskortordningen eventuelt ved dens Afløsning af andre Regler.

Udvalget har den 16. April 1946 afgivet sin Betænkning, der er trykt og omdelt til Tingets Medlemmer samtidig med det forelagte Lovforslag.

Udvalget er paa Grundlag af Erfaringerne i de forløbne godt 3 Aar kommet til det Resultat, at Ordningen paa Grund af en mangelfuld Overholdelse og forskellige med Ordningen forbundne Fejkilder ikke giver nogen virkelig Sikkerhed mod, at der finder Misbrug Sted. Udvalget er desuden af den Mening, at det næppe vil være muligt at administrere eller ændre Ordningen paa en saadan Maade, at der opnaas større Sikkerhed, og har derfor foreslaaet, at Arbejdskortordningen ophæves.

Selv om Arbejdskortordningen teoretisk skulde give en betydelig Sikkerhed mod Misbrug, er Arbejds- og Socialministeriet enigt med Udvalget i, at Ordningen ikke har slaaet til i Praxis, og det foreslaas derfor i det forelagte Lovforslag, at Bestemmelsen i Arbejdsløshedslovens § 4 A om Arbejdskortordningen skal bortfalde.

Udvalget har endvidere i Overensstemmelse med den Opgave, der var stillet det, overvejet, hvilke Regler der kan sættes i Stedet for Arbejdskortordningen, og fremsat et Forslag til nye Regler. § 5 i det forelagte Lovforslag om en ny § 23 A i Arbejdsløshedsloven svarer ganske til Udvalgets Forslag, bortset fra en enkelt Tilføjelse.

Hovedsynspunktet er, at man ikke bør binde sig til stive Regler, men skabe Mulighed for at gennemføre den Kontrol inden for de enkelte Omraader, som passer for

disse. Desuden skal man gøre det muligt for Tilsynsmyndighederne at sætte ind netop dér, hvor det kan befrygtes, at der finder Misbrug Sted.

I Spidsen for Paragraffen er sat en mere almindelig holdt Bestemmelse, hvorefter det paahviler Arbejdsdirektøren med Bistand af de offentlige Arbejdsanvisningskontorer og de kommunale Beskæftigelsesudvalg at drage Omsorg for, at de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser er undergivet en betryggende Kontrol med Henblik paa at forhindre Misbrug af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, og hvorefter Arbejdsdirektøren til Stadighed skal have Opmærksomheden henledt paa Spørgsmaalet om Indførelse af supplerende Kontrolforanstaltninger.

Der følger herefter i Stk. 2 en Bestemmelse om Adgang for Arbejdsdirektøren til at forlange yderligere Kontrolregler indført i en Kasse eller en Del af en Kasse. Denne Bestemmelse svarer i nogen Grad til den hittidige Bestemmelse i § 23, Stk. 4, der foreslaas ophævet, men medens den tidligere Regel nærmest fremtraadte som en Undtagelsesbestemmelse, fremtræder den nye Regel som en almindelig Regel. Samtidig foreslaas det for at forbedre Arbejdsdirektørens Muligheder for at faa gennemført effektive Regler at give Direktøren Hjemmel til at inddrage Arbejds-giverne i Kontrolsystemet — saaledes som det jo ogsaa er Tilfældet ved Arbejdskortordningen — og om fornødent at paalægge dem at yde deres Medvirken.

I Stk. 3 og 4 angives det nærmere, hvorledes saadanne supplerende Kontrolforanstaltninger kan gennemføres paa visse Arbejdsomraader med et begrænset Antal Arbejdspladser eller en vis sluttet Kreds af Arbejdsgivere. Gennem disse Regler vil man skabe Mulighed for ændrede Kontrolregler inden for de enkelte Kasser.

Uden for disse Omraader foreslaas det at paalægge Arbejdsanvisningskontorerne og de kommunale Beskæftigelsesudvalg efter Arbejdsdirektørens Anvisning og under hans Tilsyn — i det Omfang, det maa anses for hensigtsmæssigt og nødvendigt — ved Henvendelse til Arbejdsgivere at foretage en stikprøvevis Undersøgelse af, hvorvidt Lønmodtagere har oppebaaret Understøttelse samtidig med at have haft Arbejde. Disse Forespørgsler kan begrænses til Lønmodtagere af bestemte Kategorier, saaledes at man faar Mulighed for at sætte ind netop paa de Omraader, hvor Kontrollen kan have Værdi, uden at Administrationsapparatet bliver større end strengt nødvendigt.